

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne
Čj. 768/2012-OD-SPZ

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. S. J. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Okresního soudu Praha-východ sp. zn. 32 T 305/2011

Podle § 266 odst. 1, 2 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného S. J., nar. ...
v ..., trvale bytem ...,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému rozsudku Okresního soudu Praha – východ ze dne 2.3.2012 č.j. 32 T 305/2011–164.

Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 2.3.2012 č. j. 32 T 305/2011-164 byl S. J. uznán vinným ze spáchání přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustil tím, že v době od 14.4.2011 do 20.7.2011 jako skladník zaměstnaný v provozovně firmy C. obaly s.r.o. v obci L. T., okres P.-v., odvezl z areálu skladu hutní a obalový materiál, který dále prodával ve výkupně sběrných surovin na adrese K. náměstí v obci B. nad L. a finanční prostředky za takto uskutečněný prodej materiálu si ponechal pro vlastní potřebu, čímž společnosti C. obaly, s.r.o., IČ:, se sídlem T. 842/8, O.-H., právně zastoupené JUDr. T. V., způsobil bližší přesně nezjištěnou škodu přesahující 5.000,- Kč.

Byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců, a vedle tohoto trestu mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání či funkce spojené s uzavřením dohody o hmotné odpovědnosti na dobu 2 let.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla společnost C. obaly, s.r.o., IČ: , se sídlem T. 842/8, O.-H., odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Rozsudek nabyl právní moci ve výroku o vině a trestu dne 25.4.2012 a ve výroku o náhradě škody dne 27.4.2012, neboť procesní strany v zákonem stanovené lhůtě proti tomuto rozsudku odvolání nepodaly.

Přezkoumáním trestního spisu jsem zjistil, že orgány přípravného řízení postupovaly ve věci v souladu se zákonem a bez průtahů opatřovaly důkazy jak v neprospěch, tak i ve prospěch obviněného. K námitce S. J., že policejní orgán nebyl přítomen při inventuře, kterou poškozený ve skladu provedl, je třeba uvést, že policejní orgán postupuje v řízení samostatně a sám rozhoduje o tom, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude důkazy obstarávat, a proto není jeho povinností, aby byl osobně přítomen provádění inventury poškozeného, či ji dokonce prováděl sám. Soud nakonec ani při vyčíslení škody ze závěrů inventury, jak bude uvedeno níže, nevycházel a zpochybil předpoklad, že veškerý schodek na materiálu vznikl pouze tím, že si jej obviněný přisvojil.

Shora citovaný rozsudek obsahuje vcelku podrobné odůvodnění, v němž jsou zachyceny zejména výpovědi obviněného, svědků a podstatný obsah listinných důkazů, přičemž výrok o vině soud opírá především o výpověď svědka K. N., podle kterého obviněný v pracovní době ze svého pracoviště často odjížděl, přičemž v době odjezdu bývalo jeho vozidlo přetížené, zatímco zanedlouho v době návratu přetížené nebylo. Vyloučil, že by se jednalo o části rozebraných vozidel. V některých případech zahlédl materiál na cívkách, celé kolo drátů, náklad býval často zakryt dekou, neví, zda to byl starý zkorodovaný materiál nebo nový. Z výpovědi svědka J. V. soud dále vyvodil, že se nejednalo pouze o odpadový materiál, neboť ten si dříve, na téže pozici skladníka jako obviněný, mohl odvézt do sběrný kovového odpadu, ovšem s ohledem na jeho množství je vyloučeno, aby tak bylo možno činit v takové frekvenci, jako to dělal obviněný. S. J. z trestné činnosti usvědčuje také svědek P. J., který našel část svého zboží, resp. výrobky společnosti, ve sběrných surovinách a v jednom případě současně přistihl obviněného, když přijel do sběrných surovin s plně naloženým autem a ujel ihned poté, kdy jej zde uviděl, což potvrdil i svědek J. H. Následně do zaměstnání pak obviněný přijel již s prázdným vozidlem. Tento způsob jednání obviněného podle názoru soudu potvrdil závěr, že se nejednalo o pouhý povolený odvoz odpadu, jak obviněný tvrdil ve své výpovědi učiněné před soudem, nýbrž že šlo o odvoz svěřeného materiálu ze skladu. Ostatně ani několik beden drátu, jejichž odvoz obviněný sám doznal s tím, že se jednalo o drát poškozený, nebyl oprávněn odvézt a prodat. Toho si byl obviněný zcela nepochybně vědom, když o tom nikoho neinformoval, přestože mu muselo být zřejmé, že tento materiál bude ve skladu účetně chybět. Soud po vyhodnocení provedených důkazů uzavřel, že obviněný v inkriminované době ze svěřeného materiálu ze skladu pravidelně neoprávněně tento odvázel do sběrných surovin a utržené peníze si ponechával pro vlastní potřebu.

Za podstatně problematičtější soud považoval otázku určení rozsahu následku jednání obviněného, kdy v tomto ohledu odmítl jako určující pro stanovení rozsahu zpronevěřených hodnot výsledek inventury provedené poškozenou společností. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že i za situace, kdy by bylo možno výsledek této inventury bez pochybností akceptovat, nelze vyjít z předpokladu, že veškerý zjištěný schodek na materiálu vznikl právě tím, že si jej obviněný (ať již jakýmkoliv způsobem) přisvojil. Poukázal přitom na výpověď svědka J. V., který jednak u soudu potvrdil, že se při práci skladníka stávalo, že neúmyslným jednáním docházelo k záměně jednotlivých druhů materiálu, z čehož vznikalo manko, a který rovněž zmínil skutečnost, že obviněný S. J. měl minimální praxi s počítačem, s nímž neuměl příliš pracovat. Ke schodku mohlo tedy dojít i jiným neúmyslným jednáním obviněného.

Z těchto důvodů měl proto nalézací soud za to, že nelze bez dalšího výši škody vyčíslit částkou zjištěného schodku při inventuře provedené poškozenou společností. Podle názoru soudu nemohly být podkladem pro určení výše škody ani záznamy pracoviště výkupu sběrných surovin, neboť tyto záznamy neumožňují rozlišit, o jaký se jednalo v konkrétním případě vykoupený materiál. Proto tedy není možno učinit spolehlivý závěr, zda se jednalo o materiál pocházející z majetku poškozené společnosti či nikoli, neboť z výsledků důkazního řízení také vyplynulo, že obviněný v danou dobu do sběrných surovin prodával i kovový materiál, který bezpochyby od poškozené společnosti nepocházel. S ohledem na výše uvedené nalézací soud uzavřel, že v duchu zásady in dubio pro reo byl nucen konstatovat, že nebylo bezpečně prokázáno, že výše škody jednáním obviněného způsobená převýšila částku 50.000,- Kč, jak bylo uvedeno v podané obžalobě, podle které měl obviněný svým jednáním způsobit poškozené společnosti celkovou škodu ve výši 259.180,- Kč. Na druhé straně nalézací soud konstatoval, že pokud vyjde z výpovědi svědka J., který popsal množství materiálu, jež ve sběrných surovinách jako výrobek poškozené společnosti sám poznal, a pokud vyjde z výpovědi svědka N., který popisoval četnost a vytížení vozidla, kterým obviněný z areálu vyjížděl a posléze se opakovaně vracel s vozidlem nenaloženým, lze dospět k závěru, že hodnota materiálu, kterou obviněný ze svěřených hodnot neoprávněně odvezl a prodal ve sběrně, jistě přesáhla hranici škody nepatrné ve smyslu § 138 tr. zákoníku (5000,- Kč), kdy představu o hodnotách jednotlivých druhů materiálu, který po provedené inventuře scházel, jasně zprostředkovává odborné vyjádření ze dne 4.11.2011 ve věci opatřené (viz č.l. 34-35 tr. spisu). S ohledem na výše uvedené bylo podle názoru nalézacího soudu bezpochyby prokázáno, že obviněný si ze svěřených hodnot ve skladu přisvojil materiál nejméně v hodnotě 5000,- Kč a s tímto materiálem posléze naložil tím způsobem, že jej prodal ve sběrně surovin a získané prostředky si ponechal pro svoji potřebu. Jednoznačně tak se svěřeným materiálem naložil v rozporu s účelem jeho svěřením a jeho jednání tak naplnilo přinejmenším skutkovou podstatu přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku. V rámci uvážení zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku soud dospěl k závěru, že jednání obviněného je jednoznačně společensky škodlivé a uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu by v tomto případě nepostačovalo.

Podle ust. § 206 odst. 1 tr. zákoníku platí, kdo si přisvojí cizí věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která mu byla svěřena, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové hodnoty.

Podle ust. § 137 tr. zákoníku se při stanovení výše škody vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, v době a v místě činu obvykle prodává. Nelze-li takto výši škody zjistit, vychází se z účelně vynaložených nákladů na obstarání stejné nebo obdobné věci nebo uvedení věci v předešlý stav. Přiměřeně se postupuje při stanovení výše škody na jiné majetkové hodnotě.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obviněného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle odst. 6 téhož zákonného ustanovení orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 89 odst. 1 písm. e) tr. řádu platí, že v trestním stíhání je v nezbytném rozsahu třeba dokazovat také podstatné okolnosti umožňující stanovení následku a výše škody způsobené trestným činem.

Podle ust. § 120 odst. 3 tr. řádu platí, že výrok, jímž se obžalovaný uznává vinným, nebo jímž se obžaloby zprošťuje, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž uvedením, zda jde o zločin nebo přečin, a místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu.

Těmito zákonnými ustanoveními se však nalézací soud při svém rozhodování důsledně neřídil.

Z konstantní judikatury totiž vyplývá, že při zjišťování rozsahu způsobené škody se soud řídí příslušnými hmotněprávními předpisy (např. ustanovením § 443 ObčZ). Tam, kde došlo k odcizení věci starší a opotřebované, přihlíží se proto ke stáří věci, k míře jejího opotřebení, použitelnosti věci apod. U majetkových trestných činů je bezpečné zjištění výše škody rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda jde o trestný čin nebo přestupek, dále důležitým spoluurčujícím hlediskem pro určení závažnosti činu ve smyslu § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku a základním předpokladem i pro správné rozhodnutí o nároku na náhradu škody. Proto podle výše citovaného ustanovení § 89 odst. 1 písm. e) tr. řádu je třeba dokazovat podstatné okolnosti umožňující stanovení následku a výše škody způsobené trestným činem. Pokud není možné zjistit přesnou výši škody, musí se zjistit alespoň minimální výše, přičemž tato minimální výše škody se musí opírat o provedené důkazy stejně jako každá jiná okolnost a není možno ji určit odhadem. V rozsudku musí být minimální výše škody určena číselně a není možno ji určit jen slovním opisem, např. že vznikla škoda v zanedbatelné výši (viz např. rozhodnutí NS ČR ze dne 11.12.2002 č. j. 7 Tdo 954/2002-I).

Zákonným znakem trestného činu zpronevěry podle ust. § 206 odst. 1 tr. zákoníku je mimo jiné způsobení škody na cizím majetku nikoli nepatrné, přičemž podle ust. § 138 odst. 1 tr. zákoníku se škodou nikoli nepatrnou rozumí škoda dosahující částky nejméně 5000 Kč. K naplnění škody nikoli nepatrné je proto nezbytné, aby se škoda způsobená trestným činem rovnala minimálně částce 5000 Kč nebo byla vyšší. Pouze přibližný údaj o výši způsobené škody, jak ji nalézací soud uvedl ve skutkové větě, tedy že obviněný svým jednáním způsobil blíže přesně nezjištěnou škodu přesahující 5000 Kč, kdy výše způsobené škody je zákonným znakem skutkové podstaty a je rozhodující pro určení, zda obviněný svým jednáním naplnil základní skutkovou podstatu podle ust. § 206 odst. 1 tr. zákoníku nebo případně skutkovou podstatu kvalifikovanou podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení, jak skutek v podané obžalobě kvalifikovala státní zástupkyně, nemůže být dostačující. V posuzované věci, s odkazem na shora uvedené, měl nalézací soud určit alespoň prokazatelnou minimální výši škody, tedy zjistit, kolik materiálu patřícího zaměstnavateli obviněný nejméně vyvezl, a určit jeho druh a minimální hodnotu. Tím, že soud provedenými důkazy řádně nezjistil výši způsobené škody, aby mohl vůbec učinit spolehlivý závěr, že obviněný způsobil škodu nikoli nepatrnou, a jednání obviněného kvalifikovat jako přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku, nemůže výrok o vině, jakož i další výroky v odsuzujícím rozsudku uvedené, obstát.

S ohledem na výše uvedené proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud ČR:

1. podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 2.3.2012 č. j. 32 T 305/2011-164 byl porušen zákon v ust. § 2 odst. 5,6 a § 89 odst. 1 písm. e) tr. řádu ve vztahu k ust. § 206 odst. 1 tr. zákoníku, a to v neprospěch obviněného S. J.;

2. podle § 269 odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu, jakož i všechna další případná rozhodnutí na něho obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a
3. dále postupoval podle § 270 odst. 1 trestního řádu a přikázal, aby Okresní soud Praha - východ věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

NS rozhodl pod sp. zn. : [7Tz 100/2012](#)